TAN BENG KEONG

lwn.

PP & SATU LAGI

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, PULAU PINANG
SU GEOK YIAM PK
[PENYEMAKAN JENAYAH NO: 43-3-2002]
19 MAC 2003

PROSEDUR JENAYAH: *Semakan - Penyitaan - Barangan disita di bawah Akta Hakcipta 1987 - Tuntutan balik dan pelepasan - Majisteret melepaskan barangan dengan bon walaupun tiada pendakwaan dibuat terhadap penuntut - Sama ada keputusan di luar bidang kuasa - Akta Hakcipta 1987, s. 54(5) - Kanun Acara Jenayah, s. 413 - Akta Relif Tertentu 1950, s. 44*

Pihak Kementerian Perdagangan Dalam Negeri dan Hal Ehwal Pengguna dalam kes ini ('Kementerian') telah menjalankan siasatan ke atas premis pemohon kerana disyaki melakukan kesalahan di bawah Akta Hakcipta 1987 ('Akta') dan telah menyita beberapa barangan dari premis tersebut. Pemohon telah membuat tuntutan ke atas barangan yang disita, namun barangan tidak dipulangkan oleh Kementerian dan pemohon juga tidak didakwa bagi apa-apa kesalahan di bawah Akta. Merasa tidak puas hati, pemohon mengemukakan permohonan ke Mahkamah Majisteret di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah ('KAJ') memohon supaya barangan berkenaan dilepaskan kepadanya dengan bon. Permohonan pemohon telah dibenarkan, dan berikutnya, berdasarkan peruntukan s. 413 KAJ, Majisteret yang bijaksana telah memulangkan barangan yang disita kepada pemohon dengan bon. Pendakwa Raya berhujah bahawa Majisteret yang bijaksana tiada bidang kuasa untuk melayan atau membenarkan permohonan pemohon di sini, dan dengan itu telah memohon kepada Mahkamah Tinggi untuk semakan di bawah s. 323 KAJ. Isu penting yang berbangkit ialah sama ada peruntukan KAJ tidak terpakai kepada kes semasa, dan jika begitu, sama ada pemohon berhak di bawah Akta untuk membuat permohonan sepertimana yang dibuatnya di sini.

Diputuskan:

[1] Memandangkan ada peruntukan khusus di bawah Akta mengenai perampasan dan pelupusan barangan yang disita, peruntukan di bawah s. 413 KAJ adalah tidak terpakai. (ms 494 e)

[2] Di bawah s. 54(5) Akta, hanya Pengawal Hakcipta yang berkuasa memutuskan perampasan atau pelepasan sesuatu barangan yang disita. Di bawah seksyen ini juga, hanya Pengawal Hakcipta yang berkuasa merujuk sesuatu kes ke mahkamah untuk keputusan apabila barangan yang disita itu dituntut oleh pihak yang mengaku sebagai tuanpunya barangan tersebut. Berdasarkan kepada peruntukan ini, adalah jelas bahawa pemohon tidak berhak untuk membuat permohonan untuk barangan yang disita dilepas dengan bon jamin di bawah s. 413 KAJ (ms 494 b-c).

[3] Tindakan Majisteret yang bijaksana membenarkan permohonan pemohon adalah merupakan satu kesilapan kerana mahkamah hanya akan mempunyai bidangkuasa untuk memutuskan mengenai barangan yang disita di bawah Akta apabila ia dirujuk ke mahkamah oleh Pengawal Hakcipta. (ms 494 d)

Obiter:

[1] Remedi yang ada bagi pihak yang menuntut ialah untuk mengemukakan satu permohonan ke Mahkamah Tinggi bagi satu perintah *mandamus* untuk memaksa Pengawal Hakcipta menjalankan kuasanya di bawah s. 54(5) Akta untuk menjalankan satu siasatan ataupun merujuk kes ke mahkamah untuk diputuskan. Perintah ini boleh dipohon mengikut peruntukan s. 44 Akta Relif Tertentu 1950.

[Semakan dibenarkan; perintah Majisteret diketepikan.]

Kes-kes yang dirujuk:
Leong Yuet Heng v. Chan Thai & Ors [1973] 1 MLJ 62 ***(dirujuk)***
Liau Kai Wah & Anor v. PP [1987] 2 MLJ 69 ***(dirujuk)***
Loh Wai Kong v. Government of Malaysia & Ors [1978] 2 MLJ 175 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Copyright Act 1987, s. 54(5)
Courts of Judicature Act 1964, s. 31
Criminal Procedure Code, ss. 323(1), 413
Specific Relief Act 1950, s. 44(1)

Perundangan yang dirujuk:
Administrative Law of Malaysia and Singapore, 3rd edn 1997, ms 653

Bagi pihak pendakwa - Azhar Mokhtar TPR
Bagi pihak tertuduh - Anoop Singh; T/n Anoop & See

Dilaporkan oleh WA Sharif

PENGHAKIMAN

Su Geok Yiam PK:

Ini adalah merupakan satu pemohonan untuk semakan di bawah bahagian XXXI s. 323 Kanun Acara Jenayah. Permohonan ini dibuat oleh timbalan pendakwa raya. Melalui permohonan ini, timbalan pendakwa raya memohon agar mahkamah yang mulia ini menyemak semula keputusan yang dibuat oleh majistret, Mahkamah Majistret Georgetown yang telah membenarkan permohonan pemohon, Tan Beng Keong, untuk perintah melepaskan barang-barang yang disita di bawah Akta Hakcipta 1987 dengan ikatan bon di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah. Alasan yang dikemukakan oleh timbalan pendakwa raya ialah tindakan majistret membenarkan permohonan pelepasan di bawah bon s. 413 Kanun Acara Jenayah adalah diluar bidang kuasa beliau. Ini ialah kerana di bawah Akta Hakcipa 1987, hanya Pengawal Hakcipta berkuasa untuk memutuskan mengenai pelepasan atau perampasan sesuatu barangan yang disita.

Secara ringkasnya, fakta kes adalah seperti berikut:

Pada 28 Mac 2001 dan 19 April 2001, pihak Kementerian Perdagangan Dalam Negeri dan Hal Ehwal Pengguna telah menjalankan satu siasatan di premis No. 67, Jalan Kuantan, 10150 Pulau Pinang kerana disyaki melakukan kesalahan di bawah Akta Hakcipta 1987. Hasil dari siasatan ini, responden kedua iaitu pegawai penyiasat telah menyita beberapa barangan dari premis tersebut dan mengeluarkan dua akuan penerimaan barang yang disita kepada pemohon. Pada 13 April 2001, dan 18 Mei 2001, pemohon telah membuat tuntutan keatas barangan yang disita ini melalui Notis Menuntut Barangan Yang Disita/Diambil. Namun demikian, pihak responden kedua tidak memulangkan barangan yang disita dan pemohon juga tidak didakwa bagi apa-apa kesalahan di bawah Akta Hakcipta 1987. Oleh kerana itu pada 14 Januari 2002, pemohon telah mengemukakan permohonan agar barangan tersebut dilepaskan kepada pemohon dengan bon di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah. Pada 12 Mac 2002, majistret telah membenarkan permohonan pemohon dan melepaskan barang-barang yang disita dengan ikatan bon di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah.

Seksyen 31 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 memberikan kuasa kepada Mahkamah Tinggi untuk menyemak keputusan yang dibuat oleh mahkamah yang lebih rendah yang berkaitan dengan prosedur jenayah. Di bawah s. 323(1) Kanun Acara Jenayah, Hakim Mahkamah Tinggi boleh memanggil mana-mana rekod prosiding jenayah di Mahkamah Rendah bertujuan menentukan keesahan dan kebenaran sesuatu keputusan, hukuman atau perintah dan juga untuk menentukan keesahan sesuatu prosiding yang dijalankan. Tujuan kuasa

penyemakan ini diberikan ialah untuk membolehkan sesuatu ketidakadilan itu diperbetul ataupun dihalang.

Makamah Agung, di dalam kes *Liau Kai Wah & Anor v. Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 69 telah memetik keputusan satu kes dari India yang menyatakan tujuan kuasa penyemakan ini ialah:

> to confer upon criminal courts a kind of paternal or supervisory jurisdiction, in order to correct miscarriage of justice arising from misconception of law, irregularity of procedure, neglect of proper precautions or apparent harshness of treatment, which has resulted on the one hand in some injury to the due maintenance of law and order, or on the other hand, in some undeserved hardship to individuals.

Kuasa penyemakan ini adalah satu kuasa budibicara yang seharusnya digunakan untuk memperbetulkan sesuatu ketidakadilan.

Di dalam kes di hadapan saya ini, isu yang ditimbulkan oleh pihak pendakwa raya di dalam memohon mahkamah melaksanakan kuasa penyemakan ialah tindakan majistret membenarkan permohonan pemohon untuk membenarkan barang-barang yang disita oleh responden kedua di bawah Akta Hakcipta 1987 dilepaskan dengan ikatan bon jaminan di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah. Untuk membolehkan mahkamah menggunakan kuasa semakannya, perlulah dilihat sama ada tindakan majistret yang bijaksana itu betul dan sah serta menurut peruntukan undang-undang. Akta Hakcipta 1987 mempunyai peruntukan yang khusus mengenai perampasan dan pelupusan harta yang disita. Seksyen 54 Akta tersebut dengan jelasnya menggariskan peruntukan-peruntukan mengenai perampasan dan pelupusan harta yang disita ini. Seksyen 54 Akta Hakcipta 1987 berbunyi sedemikian:

> 54. **Forfeiture of articles.**
>
> (1) ...
>
> (2) ...
>
> (3) Where there is no prosecution with regard to any article, vehicle, book, document, copy or contrivance seized in exercise of any powers conferred under this Act, the same shall be taken and deemed to be forfeited at the expiration of one calendar month from the date it was seized unless a claim thereto is made before that date in the manner hereinafter set forth.
>
> (4) Any person asserting that he is the owner of any article, vehicle, book, document, copy or contrivance seized under this Act and that the same are not liable to forfeiture may personally or by his agent authorized in writing by him give written notice to an Assistant Controller of his claim.

(5) On receipt of a notice under subsection (4), the Assistant Controller shall refer the notice to the Controller who may, after such enquiry as may be necessary, direct that such article, vehicle, book, document, copy or contrivance be released or forfeited or refer the matter to the court for decision.

Di bawah s. 54(5) Akta tersebut, hanya Pengawal Hakcipta yang berkuasa memutuskan perampasan atau pelepasan sesuatu barangan yang disita. Di bawah seksyen ini juga, hanya Pengawal Hakcipta yang berkuasa merujuk sesuatu kes ke mahkamah untuk keputusan apabila barangan yang disita itu dituntut oleh pihak yang mengaku sebagai tuan punya barangan tersebut. Berdasarkan kepada peruntukan seksyen ini, adalah jelas bahawa pemohon tidak berhak untuk membuat permohonan untuk barangan yang disita dilepas dengan bon jamin di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah. Tindakan majistret yang bijaksana membenarkan permohonan pemohon itu adalah merupakan satu kesilapan kerana mahkamah hanya akan mempunyai kuasa untuk memutuskan mengenai barangan yang disita di bawah Akta Hak Cipta 1987 apabila ianya dirujuk ke mahkamah oleh Pengawal Hakcipta. Ini ialah kerana tiada pendakwaan telah dilaksanakan berkaitan dengan barangan yang dirampas tersebut.

Memandangkan ada peruntukan khusus di bawah Akta Hakcipta mengenai perampasan dan pelupusan barangan yang disita, peruntukan di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah adalah tidak terpakai.

Tambahan pula peruntukan di bawah s. 413 Kanun Acara Jenayah dengan jelasnya merujuk kepada penemuan dan rampasan oleh mana-mana pegawai polis apa-apa barangan atau harta yang disyaki dicuri atau dijumpai di bawah keadaan yang menimbulkan syak bahawa satu kesalahan telah dilakukan. Oleh yang demikian, sepatutnyalah perintah yang dibuat oleh majistret yang bijaksana pada 12 Mac 2002 diketepikan.

Bertolak dari sini, timbul satu persoalan yang penting iaitu apakah remedi yang ada bagi seseorang pemohon yang membuat tuntutan sekiranya Pengawal Hakcipta tidak mengadakan siasatan ataupun merujuk kes ke mahkamah untuk diputuskan seperti yang terjadi dalam kes ini? Dalam situasi sedemikian, saya berpendapat remedi yang ada bagi pihak yang menuntut ialah untuk mengemukakan satu permohonan ke Mahkamah Tinggi bagi satu perintah mandamus untuk memaksa (to compel) Pengawal Hakcipta menjalankan kuasanya di bawah s. 54(5) Akta Hakcipta 1987 untuk menjalankan satu siasatan (enquiry) ataupun merujuk kes ke mahkamah untuk diputuskan. Saya menyatakan sedemikian kerana di bawah Akta Hakcipta 1987, Pengawal Hakcipta mesti mengadakan siasatan apabila adanya satu tuntutan terhadap barangan yang disita. Di dalam kes *Leong Yuet Heng v. Chan Thai & Ors.*

[1973] 1 MLJ 62, diputuskan bahawa apabila sesuatu pihak berkuasa (an authority) tidak memutuskan sesuatu perkara yang ia mesti putuskan di bawah undang-undang, mandamus boleh diisukan mengarahkannya untuk memutuskan sedemikian. Profesor M.P Jain di dalam bukunya *Administrative Law of Malaysia and Singapore*, 3rd edn 1997 di ms 653 menyatakan:

> Mandamus is thus a very wide remedy which is available against a public officer to see that he does his duty, or act according to law.

Perintah mandamus ini boleh dipohon mengikut peruntukan s. 44 Akta Relif Tertentu (Specific Relief Act) 1950. Di bawah s. 44(1) seorang hakim boleh membuat sesuatu perintah terhadap penjawat awam (public officer) "requiring any specific act to be done or forborne by any person, holding a public office". Gunn Chit Tuan, H (beliau pada masa itu) dalam kes *Loh Wai Kong v. Government of Malaysia & Ors.* [1978] 2 MLJ 175 telah memutuskan bahawa perintah di bawah s. 44 Spesifik Relief Act hanya boleh dibuat terhadap seseorang yang memegang jawatan penjawat awam (public office). Memandangkan Pengawal Hakcipta adalah seorang penjawat awam, maka perintah mandamus boleh dikeluarkan ke atasnya untuk mengarahkannya menjalankan siasatan di bawah s. 54(5) Akta Hakcipta 1987.

Berdasarkan alasan-alasan di atas, permohonan semakan di lampiran 1 adalah dibenarkan dan perintah majistret yang bijaksana bertarikh 12 Mac 2002 adalah diketepikan.